

SKUPAJ HODIMO IN RASTEMO KOT CERKEV

Drage sestre, dragi bratje,

letošnji postni čas, v katerega bomo ta teden stopili z obredom pepeljenja, je lahko za nas vse posebno blagoslovljen, saj ga bomo živeli v jubilejnem Svetem letu. To pa je leto, v katerem je nebo še bolj na stežaj odprto, da bi nas lahko dosegli darovi Duha, darovi novega življenja.

Namen Svetega leta ni, da si naložimo nove obveznosti, da opravimo čim več romanj, temveč da to, kar delamo, delamo z Gospodom. Z obnovljeno vero želimo nadaljevati pot za Gospodom, za katero smo bili rojeni pri sv. krstu. Krst nas je trajno povezal z njim in tako že živimo novo življenje, ki ga prepoznavamo po sadovih veselja, ljubezni, miru, potrpežljivosti, sočutja, zvestobe (prim. Gal 5,25). Iščimo te sadove v našem življenju, zahvaljujmo se zanje in jih prinašajmo pred Gospoda, da jih blagoslovi. Tako bomo okrepili naše upanje, da na poti svetosti nismo sami in prepuščeni svoji naravi, ampak je z nami Bog, ki nam v svojem Sinu podarja vse potrebne milosti za našo romarsko pot.

Tri konkretne darove milosti bi vam rad položil na srce, da jih v tem letu še posebej negujete in uporabljate, da bo vaša romarska pot obrodila čim več dobrih sadov. To so **poslušanje Božje besede** ter obhajanje zakramentov **evharistije** in **spovedi**.

1. Ponovno odkrijmo **moč Božje besede!** Odprite Sveto pismo, položite si ga na vidno mesto v svojem stanovanju, vzemite si vsaj nekaj minut časa zanj vsak dan, preberite stavek ali dva in ga ponavljajte. Ko berete Sveto pismo ali ga poslušate pri sv. maši, poslušate Boga samega, ki vsakega nagovarja na njegov način. Sveto pismo je gotovo eno tistih dobrih dreves, o katerem govori današnji evangelij, ki rodi dober sad: »Ni dobrega drevesa, ki bi rodilo slab sad« (Lk 6,43) Dovolj je, da sprejemamo besede Svetega pisma, dobra semena Svetega Duha in jih posadimo v dobro zemljo zaupanja, jih zalivamo z vodo molitve in rodili se bodo sadovi, ki jih potrebujemo. Če se hranimo z besedo Svetega pisma, bomo prej ali slej želi njene sadove, ki so veselje, ljubezen in mir. Če se hranimo z besedami sveta, bomo želi njegove sadove, ki so jeza, nemir in strah. V težkih trenutkih se razkrije, kaj je v resnici v nas in s čim se hranimo. Vera je iz poslušanja. Tudi upanje in ljubezen se rojevata iz poslušanja. Poslušanje Božje besede premaga strah, potolaži žalost in nas odpre drugemu.

2. Drugi dar, kjer se v nas rojeva novo Božje življenje, je **evharistija – sv. maša**. Pri maši se dogaja edinstvena zamenjava, ki se je vse premalo zavedamo, ker si kaj takega težko predstavljamo. K maši prihajamo kot ljudje s svojimi vsakdanjimi skrbmi, zatopljeni v svoje misli, velikokrat obremenjeni z žalostjo in razočaranjem, včasih brezvoljni, včasih pa tudi z veseljem. Gospodu je vse to dragoceno, ker je resnično. Želi, da mu to izročimo,

¹ Prebrano vernikom celjske škofije na 8. nedeljo med letom, 2. marca 2025.

da mu vse to predamo v zaupanju, da lahko on iz tega ustvari nekaj novega. In pri maši se iz teh naših darov, ki jih na oltarju predstavljata kruh in vino, po Svetem Duhu in duhovnikovih besedah, rodi Kristusovo telo, ki ga pri obhajilu zaužijemo kot hrano za novo življenje. Prav to, kar se dogaja pri sv. maši, opisuje apostol Pavel v današnjem drugem berilu, ko pravi, da bo, kar je naše, »kar je uničljivo, obleklo neuničljivost, in to, kar je umrljivo, bo obleklo neumrljivost« (1 Kor 15,54). Božji Sin nas je vzljubil v vsej naši človeškosti, sprejel je našo kri in naše meso, našo šibkost in trpljenje ter vse to izroča Bogu Očetu kot svojo daritev. To je temelj našega upanja, vere in ljubezni.

3. Tretji dar milosti, ki ga ponovno odkrijmo v tem postnem času in svetem letu, pa je **zakrament svete spovedi**. Ne bojmo se tega zakramenta. Papež Frančišek nas spodbuja, da bi se pred spovedjo ne čutili kot kaznjenci, ki se morajo poniževati, ampak kot otroci, ki tečejo, da bi prejeli Očetov objem. In Oče nas bo dvignil iz vsake situacije in nam odpustil. V resnici, pravi Frančišek, v središču spovedi nismo mi s svojimi grehi, ampak Bog s svojim usmiljenjem. Hudi duh nas bo vedno hotel odvracati od tega koraka, češ da se ne splača, da nimam kaj povedati, da moram to sam popraviti. A življenja si nihče ne more dati sam, tako tudi pravega odpuščanja in miru ne. Na dobro spoved se pripravimo z Božjo besedo in s prošnjo k Svetemu Duhu. On nam bo pomagal, da bomo videli globlje in v ozadje svojih dejanj in želja. Da ne bi ostali zgolj na površju, pri nebistvenem, nas opominja tudi Jezus v današnjem evangeliju: »Kaj gledaš iver v očesu svojega brata, bruna v svojem očesu pa ne opaziš?« (6,41) Poiščimo bruna, ki nam otežujejo našo hojo in naš pogled! Izročajmo jih Gospodu, ki se nam v sveti spovedi približa kot brat, kot oče in kot mati, da nam razveže vozle, zaceli rane in podeli odpuščanje.

Dragi bratje in sestre, sprejmite te tri Božje darove na pot letošnjega posta: poslušajte besede Svetega pisma, ki so najboljša medicina Boga Očeta, hranite se z evharistijo, ki je telesna navzočnost Božjega Sina med nami, sprejmite dar odpuščanja v sv. spovedi, kjer nas Sveti Duh po nežnih nitkah ljubezni vedno znova priteguje v Očetov objem.

Vedite pa tudi, da na tej poti niste sami. Skupaj hodimo kot občestvo Cerkev, drug drugemu pomagamo z molitvijo in ljubeznijo. V viziji naše celjske škofije, ki nam jo je Bog dal razumeti v teh zadnjih letih, smo zapisali svoj namen: »V Svetem Duhu se prepoznavamo in oblikujemo kot dejavni in sočutni člani občestev, kot misijonarski učenci in voditelji.« Vsi smo k temu poklicani in vsem nam za to Bog podarja potrebne darove.

Še posebej vas vabim na svetoletno romanje dekanij v stolnico, ki bo potekalo vsako postno soboto. Tam nas čakajo odprta sveta vrata. Ne samo tista velika vhodna, ampak tudi ona manjša, vrata odpuščanja in sprave, vrata spovednic. Skupaj želimo rasti kot Kristusova Cerkev. Na tej poti vas spremlja tudi moj blagoslov,

vaš škof Maksimilijan